

ked af de 10 pCts Fradrag, maa jeg indrømme, at det i Virkeligheden heller ikke er nogen Forandring af Princippet, for saa vidt der ogsaa var et Afdrag i det af Kommissionen foreslaaede og her vedtagne Forslag, idet der for hver enkelt Ejendom skulde fradrages 3 Kr. Det er just ikke det samme Princip, som ligger i denne Fradragsbestemmelse og de 10 pCts Fradrag i Vurderingssummen. Men nogen Overensstemmelse er der dog deri, vi have rakt en Finger i Retning af Afdrag, selv om det var efter lidt andre Regler. Og selv om jeg maa beklage disse 10 pCts Afdrag, tør jeg dog ikke sige, som det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) synes at turde, at hvis det ikke kan blive forandret, vil jeg ikke stemme for Loven.

Jeg tror, det er temmelig nødvendigt, at vi faa en Lov, og jeg indrømmer, at de Forandringer, der ere indførte, ere af den Natur, at vi ikke tør lade Loven strande paa dem. Jeg er for saa vidt i Uoverensstemmelse med det ærede Medlem, der først talte i denne Sag (L. Rasmussen [Ribe Amts 4de Valgkreds]), som han ansaa begge de Forandringer, som Landstinget har vedtaget, for at være Fordele ved Loven. Jeg anser dem begge for Forringelser, men da det ærede Medlem i øvrigt fandt, at vi skulde gaa ind paa Forslaget, som det foreligger, hvad han havde let ved, da han ansaa Ændringerne for Forbedringer, ende vi vel alligevel nok med at blive enige om, at vi skulde have Loven, som den foreligger.

Naar min Betragtning nu er den — og jeg tror, den er rigtig —, at det eneste, der i Virkeligheden har Interesse for Folketingets Behandling af Sagen paa dette Tidspunkt, er Spørgsmaalet om vor Stilling til de Forandringer, der ere foretagne i Landstinget, er der meget ringe Anledning til at tage alle disse Spørgsmaal op, som have været fremme dels under Behandlingen i sin Tid af Jernbaneloven med det store Afsnit indeholdende Bestemmelser om Værdistigningsafgiften, og dels under de Forhandlinger, der derefter førtes i en Kommission og i Fjor fortsattes her i Tinget, eftersom de mange Spørgsmaal, der derunder bleve fremdragne fra forskellige Sider, i Virkeligheden kunne siges at være afgjorte med den Vedtagelse, der fandt Sted i Fjor, og som jeg, som sagt, tror, man ogsaa vil føle sig bunden til i Aar. Jeg finder derfor ingen Anledning til at komme ind paa, hvad der er sagt baade af det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) og det

ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) vedrørende de efter de to ærede Medlemmers Mening uheldige Bestemmelser i Loven. Jeg mener, at det ærede Medlem fra Storehedinge havde Ret i en Udtalelse. Han opfattede det ærede Medlem fra Svendborgs Udtalelser som værende et Vidnesbyrd om, at han i Virkeligheden var imod selve Loven. Saaledes opfatter jeg ogsaa det ærede Medlem fra Svendborg. Men naar det ærede Medlem fra Svendborg baade i Kommissionen og i Fjor i Udvalget og her i Tinget gik med, ikke just til den Form for en Jernbaneskyld, som Flertallet vilde have, men dog til en Jernbaneskyld, kan det ikke nægtes, at man maa noget forbavses over at høre, at det ærede Medlem nu udtaler sin Beklagelse af, at man i Landstinget i det hele er gaaet ind paa Sagen. Jeg havde Indtrykket af, at naar det ærede Medlem i Fjor under Kommissionens Behandling og under Behandlingen her i Tinget og i Udvalget havde saa vanskeligt ved at gaa mod Sagen, at han var gaaet med til den, ganske vist med de Reservationer, som han tog ved sit Ændringsforslag og i Betænkningen, haabede han, at Landstinget ikke vilde gaa ind paa Forslaget, men at han nu er bleven skuffet over at se, at Landstinget ikke desto mindre er gaaet med i hvert Fald til Princippet, om end det har lempet paa det paa enkelte Omraader. Det burde være — jeg ved ikke om jeg maa bruge det Udtryk — en Lære for ærede Medlemmer om, at de ikke i for høj Grad skulde sætte deres Haab til, at Landstinget skal modsætte sig, hvad de hernede have vanskeligt ved at gaa imod. De skulde ikke altid sætte deres Lid til, at der i Landstinget er et Flertal, der, om jeg saa maa sige, vil rage Kastanierne ud af Ilden for de Herrer, som her ere kede af at gaa mod Forslag, som de vide have stor Sympati og Tilslutning ude i Befolkningen.

Men efter at have sagt dette og paa dette Punkt givet det ærede Medlem fra Storehedinge Ret, vil jeg ikke nægte, at jeg blev forbavset over at høre, at det ærede Medlem fra Storehedinge vilde sammen med det ærede Medlem fra Svendborg gøre sit til, at Sagen ikke gik igennem i denne Skikkelse. Det ærede Medlem brugte den Vending, at han haabede, at Forslaget ikke skulde blive vedtaget, som det foreligger her. Hele det ærede Medlems Betragtning hviler i Virkeligheden paa en fuldstændig Misforstaaelse baade af Kommissionens Arbejde og af Lovforslagets Karakter. Det ærede Medlem gaar